

stvo»: »rukovet bogatih i sebičnih građanah zna da bi ona vlast izgubila dok bi narod progledao i poznao svoje pravo stanje. Dakle ona ga obsjenjuje, kazujući mu, da on ima del u javnih poslih: da ima svoj udes u svojih šakah... ter i tamo danas u javnih poslih odlučuju Slavoserbi različitih dlakah...«¹⁴⁾

U svojoj borbi protiv povlašćenih i proturevolucionarnih slojeva, a za stvarna prava širokih narodnih slojeva, Starčević se može smatrati kao preteča hrvatskog seljačkog pokreta, jer se već u »Glavnim mislima Hrvatske Pučke Seljačke Stranke« od 1905 god. kaže: »Naša stranka zove se »pučka« zato, što je glavna njezina misao to: da i puk, ili kako se još kaže: narod, ima pravo u državi odlučivati po svojem mišljenju i po svojim potrebama. I to treba posebice istaknuti zato, što sve dosadašnje hrvatske stranke vode više ili manje tako zvanu »gospodsku« politiku... Tako su po Evropi imali najprije riječ u politici, a po tom sva prava i svu vlast samo plemići i svećenstvo; kasnije su dobili njeka prava, slobodu i vlast građani t. j. školani i imućni ljudi po gradovima; a danas sve to više traže i dobivaju pravo, slobodu i vlast radnici. I tako gledajući samo po svijetu dolazi čovjek lako na misao, da su sada na redu seljaci, da i oni dobiju pravo, slobodu i vlast...«¹⁵⁾

Knjiga Marina Pavlinovića o Mihovilu Pavlinoviću puna je dokumenata, koji jasno govore, kako je vodeća hrvatska inteligencija ovoga doba bila

¹⁴⁾ Ibid.

¹⁵⁾ Djela Antuna Radića, Zagreb, 1937.